

Може ли една секунда
да промени живота
и завинаги?

Любов на релси

ЛОРЕЙН БРАУН

Първа глава

Тичах по стълбите на гара „Венеция Санта Лучия“. Влакът щеше да отпътува без нас след минути, а аз се мъчех да настигна Сай, който вече ме водеше с няколко метра и минаваше през стъклената входна врата на гарата.

– Хайде, Хана! – викна той и изчезна от погледа ми.

Изпъшках едва чуто и като сновях на зигзаг, си пробих път през стълпотворение от около сто и петдесет туристи, които бяха решили, че това е идеалното място, където да ровят из картите си.

– Извинете! – казвах, докато ги подминавах, едва поемайки си дъх, докато сърцето ми бумтеше в гърдите ми. Не биваше да изпускаме влака, последствията щяха да са кошмарни.

Ускорих крачка по последните няколко стъпала, а по гърба ми се стичаха капки пот, попиваха в тънкия ми потник и се събираха при колана на дънките, които съжалявах, че съм обула в трийсетградусовата жега. Мислех, че постъпвам умно: през нощта във влака със сигурност щеше да е много студено и затова се бях облякла подходящо, което не

ми помагаше в този момент, когато юлското слънце безмилостно напичаше темето ми.

Последвах Сай вътре и се мъчех да го настигна, като следях русата му коса, която подскачаше нагоре-надолу и ту се скриваше, ту се показваше. Куфарът ми, който очевидно не бе проектиран за високоскоростни маневри, непрекъснато се килваше настрани или злобно ме блъскаше в глезена. Сякаш всичко прекрасно във Венеция се бе изпарило в мига, в който прекрачих прага на гарата. Вече не чувах водните таксита да си бибиткат едно на друго и не можех да снимам отражението на слънцето, което залязва над Канале Гранде. На тяхно място бяха дошли безспирното брътвене на хората на гарата, твърде силните и бързи съобщения на италиански по уредбата и крясъците на изморени, прегрели от топлината деца. Би било жалко трайното ми впечатление за красивата Венеция да бъде помрачено от тази хаотична, осветена с флуоресцентни лампи четвърти-та бетонна гара.

– Бавиш се! – изкрещя ми Сай през рамо.

Изчака да го настигна, хвана ме за ръка и ме задържа след себе си. Сигурно съм изглеждала нелепо с жилетка, която се вее след мен като наметало на някой супергерой, и гадже, което безцеремонно ме влачи през залата. Краката ми никога не се бяха движили толкова бързо, както в онзи момент, когато си пробивахме път през тълпата и заобикаляхме плашещо дългите опашки пред автоматите за билети – Сай беше постъпил разумно, като бе разпечатал нашите, преди да тръгнем от Лондон.

– Така. На кой перон сме? – попита той задъхано, като спря и остави багажа си на земята толкова рязко, че се спънах в крака му и почти прелетях над него. Част от мен искаше просто да вдигне ръце и да се признае за победена. Можехме да прекараме още една вечер във Венеция, да вечеряме спокойно, да си направим късна разходка по романтичните улички на „Канареджо“¹, единствения квартал,

¹ Най-северният от шестте административни района на Рим. – б. пр.

който не бяхме имали време да разгледаме подобаващо. Това, в случай че сестрата на Сай, Катрин, не се омъжваше следобед на следващия ден в Амстердам. Нямахме да ни прости, ако закъснеем или – още по-лошо – ако изобщо не отидем.

Задъхана, сложих ръце на хълбоците си и се вгледах в лицето на Сай, докато той оглеждаше таблото с разписанията и си мърмореше тихо: *Roma Termini, Milano Centrale, Verona Porta Nuova*. Бях изненадана от отличното му произношение, талант, за който не бях подозирала.

– Амстердам, пети перон – отсече, стрелна ме с поглед и ме хвана за ръка. – Хайде, Хана. Мисля, че можем да го хванем.

Втурнахме се и с бясна скорост подминахме едно заведение с надпис „Отмора и кафе“ – име, което, уверена съм, бе дадено с ирония. Бързах след Сай и си проправях път през блъсканицата, като криволичех, за да избегна опасно безшумните колелца на куфарчетата, които ни дебнеха зад всеки ъгъл.

– Почти стигнахме! – кресна той и посочи пред себе си.

Влакът ни, патриотично боядисан в цветовете на италианското знаме, стоеше на релсите, неподвижен и лъскав, с отворени врати, сякаш за да ни се присмее: бихте могли да ме хванете, но ще ме хванете ли? Сай се протегна към мен, откопчи дръжката на куфара от стиснатите ми пръсти и продължи да тича напред, като носеше багажа и на двама ни във въздуха. Въпреки че се борех да си поема въздух и усещах остра болка в стомаха, се приведох като някой спринтьор, видял финиш линията.

Чу се изсвирване.

– Мамка му! – изруга Сай. – Почакайте! – провикна се той към един служител.

Впуснахме се към най-близкия вагон. Сай метна багажа ни вътре и ме избута по стълбите. Обърнах се да проверя дали е след мен и изтръпнах, когато видях как вратата се затвори и го притисна, после се отвори отново, той нахлу вътре и вратата се затвори окончателно. Влакът се

раздвижи почти на мига, като в началото просто извibriра, после плавно ускори и се измъкна от сенките на гарата.

– Добре ли си? – попита ме Сай и избърса потта от челото си с длан.

– Мисля, че да – отвърнах запъхтяно, докато разтривах десния си хълбок.

Съблякох жилетката си, завързах я на кръста си и после се облегнах назад, прекалено изтощена, за да се интересувам от факта, че накрайникът на някакъв пожарогасител се е забил в гръбнака ми. Протегнах ръце напред и на златистата светлина, която се процеждаше през прозорците, забелязах колко са потъмнели след само няколко дни под венецианското слънце. Тъмнокестенявата ми коса изглеждаше сякаш напръскана със златно. В този миг вече и отляво, и отдясно на нас се простираше лагуната. Частните водни таксите пореха вълните с пълна газ, вероятно от летището и обратно. Струваха цяло състояние и е излишно да казвам, че бях прекарала ваканцията си, като ги наблюдавах завистливо от виещата се опашка за водните автобуси.

Сай се наведе, разкопча сака си, бръкна вътре и извади билетите ни с грейнало лице.

– Добре, че поне един от двама ни е организиран – отсече и се разкикоти. – Сериозно, Хана... Как би оцеляла без мен?

– Сигурна съм, че някак ще се справя – промърморих едва-едва. Не бях в настроение да го слушам как се шегува колко съм безполезна.

Той ме чу и наклони глава, гледайки ме скептично.

– Не и ако съдим по последния един час.

Някой би си помислил, че нарочно съм оставила портфейла си на касата в симпатичното малко магазинче за сувенири близо до хотела ни. Не бях осъзнала, че съм го изгубила, докато не отидох да платя билетите за водния автобус, и после трябваше да се върнем тичешком да го вземем, като се промушвахме сред навалищата и се стреляхме да избегнем шляещите се, окичени с всякакви чанти туристи, които се мотаеха със скоростта на охлюви по тесните калдъръмени улички. Хубавото тъмнокосо местно

момиче извади портфейла ми изпод тезгяха и ми го подаде със сияйна усмивка. Докато се върнем до спирката на автобуса, опашката бе станала четири пъти по-голяма. Предложих да жертваме последните си пари и да се качим на водно такси, но Сай категорично отказа, като се позова на безумните цени. Като се имаше предвид сумата, която вероятно бе похарчил досега за пътешествието ни, ми се стори странно, че тегли чертата точно тук.

Изправи се и разроши косата ми.

– Важното е, че го хванахме – каза.

Кимнах и вдигнах куфара си, борейки се да разпъна дръжката, като междуременно прищипах пръста си. Потръпнах и го засмуках, за да облекча болката. Сай не забеляза и натисна някакъв бутон, с който отвори вратата към съседния вагон. Аз го следвах като някое мишле, като всяка секунда настъпвах някого и впоследствие се извинявах бурно.

– Ето, това е нашето – рече той весело и спря пред спалното купе първа класа, което бе резервирал, за да се погледим. Изчаках плъзгащата се врата да се отвори. – О...

Погледнах над рамото му. Вътре вече се бе настанило едно семейство, мъж, жена и малко момче. Вещите им бяха разпръснати навсякъде, по пода бяха разхвърляни един куп шарени пластмасови играчки.

– Извинете ме, но това е нашето спално купе – заобяснява Сай и показва билетите ни на мъжа, като демонстративно остави чантата си на пода. – Виждате ли? Спално купе № 4, вагон Н. Може би вашето купе е по-надолу?

Мъжът се обърна и каза нещо на френски език на жената, която седеше на горното легло и краката ѝ висяха през ръба му. Косата ѝ беше оформена в едно от онези гладки, лъскави, симетрични карета, които свършват току над брадичката, и аз инстинктивно докоснах своите къдрици, които в жегата съвсем се бяха разпилели и разрошили. Със Сай зачакахме, застанали неловко. Чувствах се зле заради момченцето, което се криеше срамежливо зад краката на